

HZ. PEYGAMBER, DİN VE SAMİMİYET*

Bismillahirrahmanirrahim.

“İyilik, yüzlerinizi doğuya veya batıya çevirmeniz değildir. Asıl iyilik, o kimsenin yaptığıdır ki, Allah’a, ahiret gününe, meleklere, kitaplara, peygamberlere iman eder; (Allah’ın rızasını gözeterek) yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışlara, dilenenlere ve özgürlüğünü kaybedenlere sevdiği malından infak eder, namaz kılar, zekât verir, antlaşma yaptığı zaman sözlerini yerine getirir. Sıkıntı, hastalık ve savaş zamanlarında sabreder. İşte samimi ve dosdoğru olanlar, bu vasıfları taşıyanlardır. Muttakiler de ancak onlardır!”¹

“De ki: Şüphesiz Rabbim beni doğru yola, dosdoğru dine, Allah’ı birleyen İbrahim’in dinine iletti. O, ortak koşanlardan değildi. De ki: Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm hepsi âlemlerin Rabbi Allah içindir. O’nun ortağı yoktur. Bana sadece bu emredildi ve ben Müslümanların ilkiyim.”²

“Ey insanlar! Allah’ın vaadi gerçektir, sakın dünya hayatı sizi aldatmasın ve o aldatıcı (şeytan) da Allah hakkında sizi kandırmasın! Çünkü şeytan, sizin düşmanınızdır, siz de onu düşman sayın. O, kendi taraftarlarını ancak ateş ehlinden olmaya çağırır.”³

“Size, amelleri, iş ve davranışları bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? Onlar, dünya hayatında boş ve beyhude işlerle uğraştıkları halde iyi işler yaptıklarını zanneden kimselerdir.”⁴

Bizi din olarak İslam ile şereflendiren Rabbimize hamd ü sena,

Her türlü insani zaaflardan arınarak Rabbe iman ve bağlılıkta ihlâsı, her türlü gösterişten ve riyadan uzaklaşarak fitrata uygun fazileti ve samimiyeti yaşayarak bize rehberlik ve önderlik yapan Resûlüne salat ve selâm olsun.

Sayın Cumhurbaşkanım,

Saygıdeğer Hanımefendi,

Aşkı, muhabbeti ve peygamber sevgisini kuşanarak bu salonu şenlendiren, fitratın, saflığın ve masumiyetin timsali sevgili çocuklar,

İmanın ve istikbalin mümessili sevgili gençler,

Ve yürekleri Resûl-i Ekrem’in sevgisi ile dolu olarak salonumuzu teşrif eden hanımefendiler, beyefendiler,

Sözlerime başlarken sizleri sevgiyle, saygıyla, hürmet ve muhabbetle selâmlıyorum.

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun.

Sayın Cumhurbaşkanım,

Her yıl müminlerin bir sevdıyla beklediği, Sevgili Peygamberimizi anarak anlamaya çalıştığımız Kutlu Doğum Haftası dolayısıyla yapmış olduğumuz bu açılış programına katılarak bu coşkuya ortak olmanız milletle devletin bir ruh ve sevgi etrafında birleşmesi ve bütünleşmesi açısından son derece önemlidir.

Salondaki tüm misafirler adına hoş geldiniz, şeref verdiniz.

Din, milletimizin en önemli ortak bir değeridir. Bu millet, İslam'ı kendine din olarak seçtikten sonra beşer olarak kendine rehber ve önderlikte değişmez yegâne örnek olarak sadece ve sadece Hz. Peygamber'i kabul etmiş ve ona olan ihtiram ve saygısını kendi üslubunca bu topraklarda yaşata gelmiştir. Çocuklara verilen isimlerde en çok onun ismi vardır. Birçok tören ve merasimler ona salat ve selam getirilerek yapıla gelmiştir. Bu vatanı savunan kahramanların adı onun ismiyle anılır. Onun hayatı her anne babanın dillerinin döndüğü kadarıyla çocuklarına öğrettikleri ilk bilgidir. Onlar bu hayatı bir ahlâk ve örneklik olsun diye öğretirler.

Mevlit Kandili yüzyıllardır her sene Kur'an tilavetleriyle, kasidelerle, mevlitlerle ve ilahilerle ihya edilir. O gün yani Peygamberimizin doğduğu gün, bizim milletimiz için her sıkıntıdan çıkarken milletin yeniden doğuşunu temsil eder. Bunun içindir ki, milli mücadelenin sonucunda açılan meclisimiz, miladi olarak Kutlu Doğum Haftasının ilk cumasına denk getirilerek bütün yurt sathında indirilen hatimlerle, okunan Buhârî-i şeriflerle, icra edilen mevlid-i şeriflerle bir Cuma namazından sonra açılmıştır. Ayrıca o yıllarda çıkarılan kanunla veladet-i Nebi ile hâkimiyet-i milliye bir kabul edilerek aynı kanunla bayram olarak ilan edilmiştir.

Söz konusu kanun maddesi TBMM Hükümetinin resmi gazetesinde aynen şöyle yer almıştır:

“12 Rebiülevvel Gecesiyle Gününün Milli Bayram Addine Dair Kanun”

Madde 1: Leyle-i velâdet-i Hz. Risâlet Penahi'ye müsadif olup Türkiye'de saltanat-ı şahsiyyenin ilgasıyla hukuk-i saltanatın uhde-i millette istikrarını ve hâkimiyet-i milliyyenin tesisini suret-i katiyede tespit eyleyen kararın Türkiye Büyük Millet Meclisince kabul eylediği 12 Rebiülevvel gecesi ile günü Hâkimiyet-i Milliye Bayramı addolunmuştur.

Madde 2: İşbu kanun, tarih-i kabulünden muteberdir.

Madde 3: İşbu kanunun icrasına Türkiye Büyük Millet Meclisi memurdur. (Tarih: 13 Rebiülevvel 1332 ve 24 Teşrin-i evvel 1339)

Sayın Cumhurbaşkanım,

Çeyrek asrı geçen bir süredir anma ve anlama programıyla idrak ettiğimiz Kutlu Doğum Haftası, bütün yurt sathında, köylerden büyük kentlere kadar, yurtdışındaki vatandaşlarımızın olduğu yerlerde ve gönül coğrafyamızda her yerde, her kuruluşça, binlerce etkinlik çerçevesinde ihya edilmektedir. Bu hafta, milletimizin ve gönül coğrafyamızın adeta ortak bir haftası şeklinde bir bilinç oluşturarak bilgi, iman ve kültür atmosferine dönüşmüştür. Biz bu haftayı Hz. Peygamber'i geleneksel mevlid kandilindeki anmanın yanında onu anlama, onun ahlâkını öğrenme ve rehberliğini kavrama için bir vesile olarak görmekteyiz. Bu hafta içerisinde etkinlik yapan, başta müftülüklerimiz olmak üzere, üniversitelerimize, sivil toplum kuruluşlarımıza, özel ve resmi tüm kuruluşlara teşekkür etmeyi bir borç biliyorum.

Her yıl bu hafta içerisinde bir üst başlık gündeme alınarak Sevgili Peygamberimiz o başlık etrafında anlaşılmaya çalışılmaktadır. Önceki senelerde "Hz. Peygamber ve Merhamet Eğitimi", "Hz. Peygamber, Kardeşlik Ahlâkı ve Kardeşlik Hukuku", "Hz. Peygamber ve İnsan Onuru" ile anlatılan Sevgili Peygamberimizin mesajı, bu yıl ise "Hz. Peygamber, Din ve Samimiyet" üst başlığıyla ele alınacaktır.

Neden samimiyet?

Zira bugün ihlâs ve samimiyetin ne olduğunu unuttuğumuz, yapaylığın ve gösterişin egemen olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bugün belki de uygarlığımızın en büyük günahı küresel ölçekte içtenlik ve samimiyeti kaybetmesi, sahicilik ve tabiiilik yerine suni, yapmacık ve gösterişçiliği ikame etmesidir.

Neden samimiyet?

Zira bugün, insan fitratını, tabiat doğallığını kaybetmeye başlamıştır. Toplumlar yalnız kalabalıklara dönüşmüştür. İnsanlar kalabalıklar içinde yaşadığı halde yalnızlaşmış, toplum içinde yaşadığı halde bireyselleşmiştir.

Neden samimiyet?

Büyük bir üzüntü ile ifade etmek isterim ki hayatımıza egemen olan yapaylığı, dinimize de bulaştırdık. Dinimize dünyalıkları yamadık. Dindarlık algılarımızı ve ölçülerimizi yapay hale getirdik. Din dilinin gönülden uzak, yapay bir hâle gelmesine hepimiz göz yumduk. Hakikatin tercümanı, saf dili olmamız beklenirken, ne yazık ki, hakikatin temsilcisi olmak üzerinden kendimize ayrıcalıklar devşirmeye kalkıştık.

Neden samimiyet?

Üzülerek belirtmek isterim ki bugün dindarlıklarımızın içtenliği azaldı. Yüzeysellik ve görsellik yüceldi. Söz düştü, imaj yükseldi. İmajları sığınak haline getirdiğimiz bir dünyada en önemli konu, sözü kurtarmaktır. Kurtarılacak sözün başında da Allah'ın kelamı, Hz. Peygamberin (s.a.s.) sözü gelmektedir. Çünkü sözü kurtarmak, aynı zamanda

insanlığı kurtarmaktır.

Şimdi hep birlikte kurtarmak zorunda olduğumuz büyük söze, Sevgili Peygamberimizin dini tarif eden bir hadisine bir kere daha kulak verelim.

Hıristiyan bir din bilgini iken hicretin dokuzuncu senesinde Medine'ye gelerek İslam'la şereflenen Temîmü'd-Dârî'nin rivayet ettiğine göre, bir gün Allah Resulü (s.a.s.), ashabına hitap ederken, üç kez tekrar ederek şöyle seslenmiştir: "*Din samimi olmaktır. Din samimi olmaktır. Din samimi olmaktır.*" Sahabeden bazıları, "Din kime karşı samimi olmaktır ya Resulallah?" diye sorarlar. Sevgili Peygamberimiz de, "*Allah'a karşı, Kitabına karşı, Peygamberine karşı, bütün Müslümanlara karşı, hatta bütün insanlara karşı samimi olmaktır*" diye cevap verir.⁵

Sahabeden Cerîr b. Abdullah şöyle demiştir: Medine'ye hicretten önce Akabe'de Resulullah'a vardım ve "Sana İslam üzere biat etmeye geldim, ey Allah'ın Resulü" dedim. O da benim ellerimi şefkatle tuttu ve *her Müslüman'a karşı samimi olacağıma, hiç kimseyi aldatmayacağıma, hiçbir mümine karşı kalbimde kin, öfke ve nefret bulundurmayağıma dair* benden söz aldı.⁶

Ebû Umâme'den gelen bir başka rivayete göre, kudsî bir hadiste Resul-i Ekrem şöyle buyurmuştur: "*Allah buyuruyor ki: Kulunun kendisiyle bana ibadet ettiği en sevimli şey, bana karşı ihlâslı ve samimi olmasıdır.*"⁷

Ebû Hüreyre'nin rivayetine göre, Hz. Peygamber (s.a.s.) şöyle buyurmuştur: "*En hayırlı kazanç, kişinin kimseyi aldatmadan, ihlâs ve samimiyeti elden bırakmadan elinin emeği ile elde ettiği kazançtır.*"⁸

Son olarak Buhârî'nin rivayetine bakalım: Basra Valisi Ubeydullah b. Ziyâd, sahabeden Ma'kil b. Yesâr'ı hasta yatağında ziyaret etmiş; Ma'kil ona Sevgili Peygamberimizin şu sözünü hatırlatmıştır: "*Allah, bir kulunu bir toplumun başına getirir de o da halkını aldatarak ölürse Allah, cenneti ona haram kılar.*"⁹

Değerli Kardeşlerim,

Bu hadisler gösteriyor ki samimiyet, bütün bir yapıyı, samimi niyetle, ilahi rızaya uygun hareket edildiği takdirde, müspet yönde etkiler. Bunun örneğini Peygamberimiz, kız çocuklarının diri diri gömüldüğü, emeğin istismar edildiği, tefeciliğin toplumu felç ettiği, her kabilenin birbiriyle çatışma halinde olduğu, kutsalın istismar aracı haline getirildiği, topyekûn cehaletin hâkim olduğu bir ortamda hayata geçirmiştir. Sevgili Peygamberimiz, fitrat dinine uygun, imana, ihlâsa, samimiyete ve ihsana dayalı, bütün insanlığa örneklik teşkil eden bir toplum inşa etmiştir. Böylelikle Medine, Saadet Asrının merkez şehri olmuştur.

Dinden Medine; Medine'den de büyük bir medeniyet ortaya çıkmıştır. Bu medeniyet, samimiyet medeniyetidir. İhlâsın, fedakârlığın, kardeşliğin ve ihsanın medeniyetidir. Bu medeniyet, kardeşi aç iken tok yatana kendinden saymaz. Bu medeniyette nifak,

ikiyüzlülük ve riya hoş görülmez. Bu medeniyetin mensubu ne aldatan olur ne aldatılan. Bu medeniyette maddiyat ve mülkiyet insana bir statü getirmez. Herkes tarağın dişleri gibi Rabbimizin karşısında bir ve eşittir. Kimse kendisini başka türlü göstererek bir konum elde edemeyeceği için bu medeniyette yapay roller, sahte ilişkiler asla prim yapmaz.

Bu medeniyetin özü samimiyettir, ihlâstır, vicdandır, ihsandır. Bu medeniyet, ahlâkî ilkelerini Kur'an-ı Kerim'den alır. Bu kitap ölçüde ve tartıda hile yaptırmaz. Bu kitap, yapamayacağınız şeyleri vaat ederek insanların umutlandırılmasını ve kandırılmasını günah olarak tarif eder. Bu medeniyette samimiyetten uzaklaşmaz. Kişi fıtratından yabancılışıp riya ve gösteriş yapmaz. Zira bu medeniyetin öğretisi müminleri kendi aralarında alçakgönüllü olarak tarif eder. Müminler birbirlerine hakkı tavsiye ederler ve hayırda yarışır. Onların rekabeti ancak hayırda yarışmaktır. Bu medeniyette hırs, tutku ve tamahkârlık bir meziyet değildir. Çaba ve gayret, ancak ve ancak iyilik ve hayır üzere olmalı, rızai Bari esas alınmalıdır.

Aziz Kardeşlerim,

İslam dünyası zor bir süreçten geçmektedir. Dil, ırk, mezhep, meşrep, grup ve siyasal tercihlerle kamplara bölünmek ve çatışmaların derinleştirilmek istendiği; vahdetten, birlikten ve beraberlikten bahsetmenin bile anlamını yitirdiği bir dönemdeyiz. Her tarafta kan, gözyaşı ve umutsuzluk hâkim. Her türlü çıkar ve kaygılar bir tarafa bırakılarak birlikte yaşamının hukukunu ve kardeşlik ahlâkını her mümin vicdan samimiyetle istemeli, bunu tesis etmek için çaba sarf etmelidir.

İslam dünyasında yaşananlar çocuklarımıza ve gelecek nesillerimize umut vermiyor. Bu halimize bakanlar İslam'ın barış dini olduğu konusunda tereddütler yaşıyor.

Kur'an, bize, "*İnananlar ancak kardeştir*"¹⁰ diyor; bizler ise başkalarının ürettiği silahlarla kardeşlerimizi öldürüyoruz.

Kur'an, bize, "*Allah'ın ipine sımsıkı sarılın, tefrikaya düşmeyin*"¹¹ diyor; bizler ise elimize aldığımız iplerle boğacak insan bulmak için suni tefrikalar var ediyoruz.

Sevgili Peygamberimiz, bizlerden, iman edenlerden emin beldeler oluşturarak herkesin eman içerisinde yaşamasını sağlamalarını istiyor; bizler ise İslam beldelerinde bombalar altında yaşıyor, camilerimizde insanların öldürülmesine seyirci kalıyoruz.

Sevgili Peygamberimiz, kardeşlerin bireysel günahlarını örtmekten bahsediyor; bizler ise hanelere tecavüz ediyor, tecessüs ediyor ve hiçbir ahlâkî kural tanımıyoruz.

Sevgili Peygamberimiz, bizden yardımlaşmayı, dayanışmayı, rızığımızdan infak etmemizi istiyor; bizler ise kardeşlerimiz açıklıkla, yoklukla pençeleşirken mal ve servet biriktirerek güç elde ediyoruz.

Kur'an, bizden, akletmemizi, bilgiyi ve hikmeti elde etmemizi istiyor; bizler ise

başkasının bilgisiyle yetinerek, akıllarımızı kiraya verip nice insanın bu yolla istismarına seyirci kalıyoruz.

Kur'an, emaneti ehillerine vermemizi emrediyor; bizler ise ehliyet ve liyakata bakmaksızın mensubiyet duygularıyla adam kayırıyor, nüfuz kullanıyor, birçok kimsenin hakkına ve hukukuna tecavüz ediyoruz.

İslam, her şeyden önce iman eksenli ahlâkî kaygılara dayalı bir toplum inşa etmeyi hedefliyor; bizler ise her türlü ahlâkî ilkeleri bir tarafa bırakarak, her yol meşru ve mubah mantığıyla toplumsal inşa davasına soyunuyoruz.

İslam, bütün çaba ve gayretlerimizde ilahi rızayı gözetmemizi istiyor; bizler ise güç tutkusuyla, çıkara dayalı maslahat prensibiyle ve kendi menfaatini toplumun ve ümmetin menfaatine tercih ederek bir hizmet anlayışını esas alıyoruz.

Aziz Kardeşlerim,

İslam sadece birtakım ritüellerin ifasıyla yerine getirilen bir din değildir. Elbette İslam'ın din olmaktan kaynaklı ritüelleri vardır. Ancak İslam'ın ritüelleri, yetimin hakkı gözetilmeden kılınan namaz değil, her türlü kötülüklerden bizi alıkoyan namazdır. Zekâtla, yardımlaşmayla, dayanışmayla ve infakla beraber zikredilen namazdır.

İslam'ın ritüelleri hayatın bütün vechelerine anlam veren, gündelik hayatta karşılığı olan ve bize yol gösteren ritüellerdir. İslam ahlâktan bağımsız ele alınamaz. İslam özünde ihsana, hüsne, güzel olana ermektir. Bu da her türlü riyadan, yalandan, gösterişten, kibirden, ihanetten, vefasızlıktan, ikiyüzlülüğten, bencillikten, güç tutkusundan ve tahakkümden nefislerimizi arındırarak fazilete ve kemale ermekle mümkün olur. Din ihlâs, sadakat ve temiz bir niyetle bu samimiyete erme çabasıdır. Dindarlığımızı bu anlamıyla gözden geçirerek, benliğimizi bu anlamıyla dine uygun hale getirmeliyiz.

Samimiyet başkalarının takdirini almak ya da dünyalık bir çıkar elde etmek için yapılan rol ve çabalar değildir. Gerçekten samimiyet sadece ve sadece Rabbimizin rızasını kazanmakla yaşanabilir. Dinde ölçü, samimiyet ve halis niyettir. Bu da bizimle Rabbimiz arasındaki akit ve ahiddir. Ahdimize uygun olarak kulluğumuzu idrak eder, mükellefiyet ve mesuliyetimizin bilincine ererek Rabbimizin rızasını kazanmış oluruz. Tüm çabamız Rabbimizin rızasını kazanmak olmalıdır.

Gelin bugün, yeniden kenetlenip Ensar ve Muhacir kardeşliğini ve dostluğunu yaşatalım. Sevgili Peygamberimizin (s.a.s.) Veda Hutbesinde bizi şefkatle kavuşturan o sözlerini yeniden hayata geçirelim. Bizi bölecek her türlü duygudan, her türlü ihtirastan yüz çevirecek bir hakikat aydınlanmasıyla kendimize, secdemize, evimize ve kardeşliğimize dönelim.

Biz, yokluğunun derin yoksulluğunu yaşadığımız Peygamber Efendimizin (s.a.s.) doğumunun 1443. yılında onu anlayarak analım. Kalbimizi samimiyetle yeniden ona ısındıralım. Dağılmış olan gönül dünyamızı onun birleştirici yoluna çevirmeyi kendimize

şiar edinelim. Onun yolunda kardeşçe, dostça, dürüstçe yürümeye devam edelim.

Aziz kardeşlerim,

Sizler, Sevgili Peygamberimizin (s.a.s.) gönlünden hiç eksik olmadınız. O, sizlerden hep “*kardeşlerim*” diye söz etti. Rabbimden niyazım odur ki, sizlerin gönlünden de Peygamberimiz (s.a.s.) hiçbir zaman eksik olmasın!

Sözlerime burada son verirken sizlere en kalbî selâm, hürmet ve muhabbetlerimi sunuyorum.

*Kutlu Doğum Haftası Açılış Konuşması, 12 Nisan 2014 / Ankara

Kaynaklar:

1. Bakara, 2/177
2. En’âm, 6/161-163.
3. Fâtır, 35/5-6.
4. Kehf, 18/103-104.
5. Müslim, İman, 95.
6. Nesâî, Biat, 16.
7. İbn Hanbel, V/254.
8. İbn Hanbel, II/334, 357.
9. Müslim, İmâre, 21.
10. Hucurât, 49/10.
11. Âl-i İmrân, 3/103.